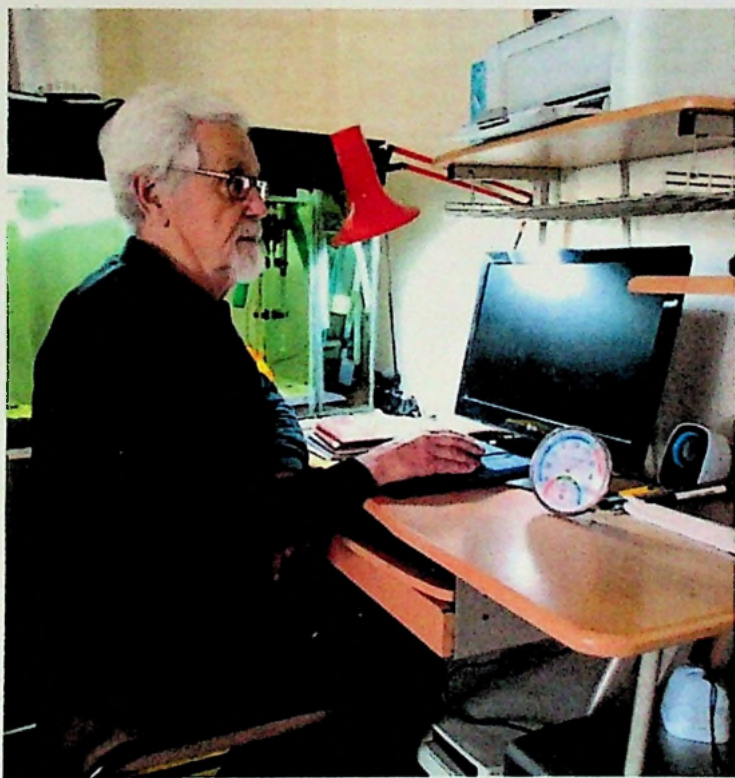

КОСТАДИН ЦВЕТКОВИЋ - ЕРСЕНОВЧЕ

ЗРНО ПОЕЗИЈЕ

ТУГЕ
ЉУБАВИ
НАДЕ

КОСТАДИН ЦВЕТКОВИЋ - ЕРСЕНОВЧЕ

ЗРНО ПОЕЗИЈЕ

ТУГЕ
ЉУБАВИ
НАДЕ

2023.

NOTARER BUREAU - LITURGIE

ALPHO POEZNJE

LAJE

RYBARN

HAYE

ISBN-978-86-87997-08-0

ПЕСМЕ И ПОЕМЕ

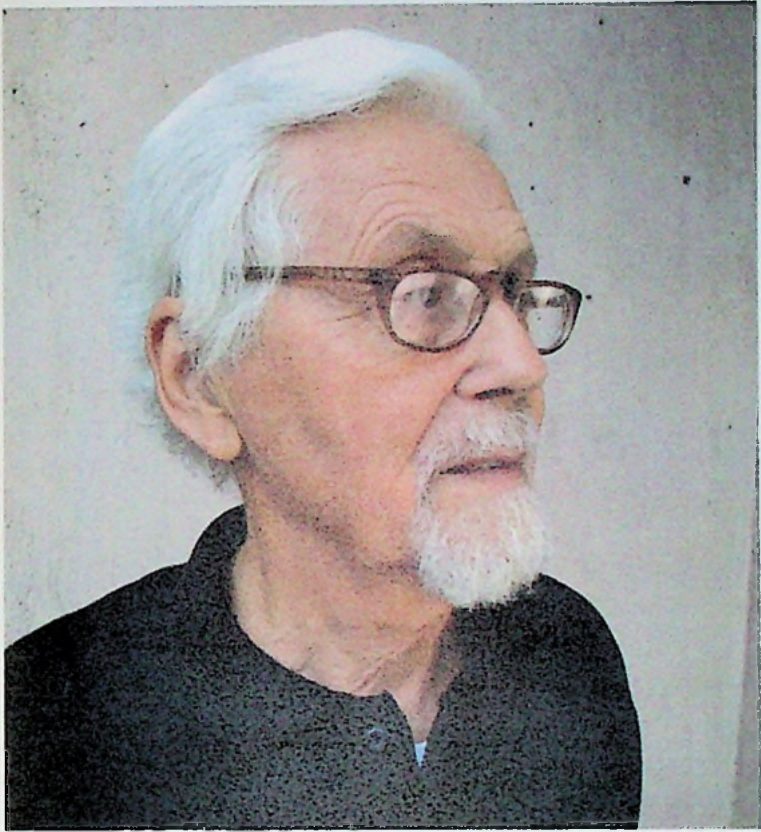

ПЕСМЕ И
ПОЕМЕ

*Књига посвећена сину Горану и супрузи Биљани,
који више нису међу нама.*

У души мојој њихово име увек стоји.

Костадин

КОСТАДИН ЦВЕТКОВИЋ ЕРСЕНОВЧЕ

Kvetković

ПЕСМЕ ТУГЕ

1.

THEORY OF

ДО ВИЂЕЊА СИНЕ

Понедељак је. Компјутер звони,
мој син радосно говори:
„Добро сам тата, добро сам мама.
Долазим следећег дана.“
„Видимо се.“ - Одговорих.

Уторак је. Први сат ноћи.
Телефо звони.
„Ко је?“ - Упитах.
„Ваш син напустио је свет,“ - каже снаја.

Зној! Зној ме обли. Паде мрак.
Гром из ведра неба. Тишина.
Смрт. У сандуку Син.
Отишао је без поздрава.

Напољу одвратан мрак.
Ветар фијуче, даје знак.
На тмурном небу снова,
трепери звезда нова.

„То је мој син!“ - Помислих.
„Како си тата?“ - Чух његов глас.
„Сине, ниси више сам,
мама ти је дошла,
долазим и ја,
До скорог виђења.“

јул 2022.

НА ОДОРУ

Свеће трепере, кандило гори,
звезда смрти лебди, не говори,
осветљава уплакана лица,
чека се птица грабљивица,
да покојника однесе горе
у тајне небеске чадоре.
„Сине ти си наша срећа био,
у чемер си нас завио,
судбина нам спржи крила,
жеља за животом искварила.
Душа је ужарена пустиња,
горимо као буктиња,
туговање се не скрива.
Смрт је за све крива.
судбина твоја језива.“

јун 2022.

ТРАЖИМ, НЕ НАЛАЗИМ

Идем. Где? Не знам!
Идем пољем, тражим,
не налазим.
Лутам шумом, тражим,
не налазим.
Шетам градом, тражим,
не налазим.
Тражим жену, тражим сина,
од страха хвата ме зима.
Можда су на морској пучини,
можда у суровој планини?
Можда ћу их наћи? Можда?

Анђео се јави и рече:
„Одлетели су у небеске висине,
у дворце Господа Бога,
дању уживају,
ноћу те позивају,
непрекидно знаке дају“.

Желео бих да је то сан!
Тренутак је болан.
И даље их тражим,
на земљи их не налазим.

јул 2022.

БИЉАНИ

Убрао сам те у врту као мајски цвет,
окретао се око тебе као сунцокрет,
поносим се тобом моја лепотице,
бескрајно те волим чаробнице.
Мудре речи твоје, божанствен осмех,
ведар поглед, племенит дах,
не могу заборавити твој дах.
Корен си породици а ја стабло,
деца гране, листови и цвет.
Поносно изговарам твоје име
и девојачко презиме.
У породици пчелица си била,
нестанком сломила си моја крила.
Одлепршала и нећеш се вратити,
никада више нећемо се видети.
Одласком твојим сунце не сија,
живот постаје отровна змија,
бол за тобом вечито траје,
незаборавне ударце задаје.
Нема с киме кревет да делим,
немам коме лаку ноћ да пожелим.

август 2022.

ПРКОСНО ЧЕКАМ вољеној

Сева, грми, громови падају,
на небу облаци котрљају,
две маце, покисле, цвиле,
друге животиње се сакриле.
На брду мокар чекам,
а ње нема, па нема.
Боже, жену ми спаси,
не дај живот да се угаси.

Мој славује, мој драгуље,
борбена лавица си била,
свако зло си победила.
Не напуштај овај свет,
неко каже да је проклет,
нама је, као врт, леп.
Понизно стојим, Бога молим,
не бих мого да те преболим.

Ветар дува, гране ломи,
налазим се у коми.
Јави се, вољени те зове,
да идемо у шуме храстове,
дивне снове да сањамо,
цвркутања птица слушамо,
освежимо осећања
из доба венчања.

Песме смо певали,
децу васпитавали,
летели с голубовима,
пливали с рибама,
дружили с јеленима,
борили с лавовима.
Мирис твој осећам,
и даље те чекам.

Б ога за твоје здравље молим,
И конама слике приносим,
Љ убљена моја,
А фродито моја,
Н ада последња умире,
А бер спаса навире.

август 2022.

ЧЕКАМ, А ЊЕ НЕМА

На обали шетам,
морске даљине гледам,
невреме се спрема,
ја те чекам, тебе нема.

Далеко, далеко у даљини,
угледах даму у хаљини,
на дасци за једрење,
тражи избављење.

Виче, рукама маше,
очи моје заплакаше,
видим да је изгубљена,
пружам руке спасења,

Бори се, не предаје,
полако са видика нестаје.
Драга за увек вољена,
душа ми је сломљена.

август 2022.

СЕДАМДЕСЕТ И ПЕТИ РОЂЕНДАН
Б иљани Цветковић, девојачко Ишљамовић

Идем, тражим,
не налазим.
Поред потока седим,
песме твоје певам,
тебе нема и нема
невреме се спрема.

Спуштила се тама,
знам, седиш сама.
Птице, на гране стају,
тужбалице цвркутају,
пси у даљини лају,
тишину узнемиравају.

„Седамдесетпет ти је лета
носим седамдесетпет цвета,
драга, прими поклон мој,
данас је рођендан твој.
Цвеће је од туге повенуло,
срце моје иструлело“.

„Водо, поклон јој однеси,
поздраве пренеси.
памтим мудре речи,
ведро лице, умиљат глас,
изливе љубави, витак стас.“

„Где си мој добри анђеле?“
Међу рибама скривена,
одговара сирена:
„Увек се за мене бринуо,
за породицу би погинуо,
дођи једне ноћи,
не могу више у самоћи“.

Њене речи ме пеку,
сузе као река теку,
од бола дрхти брада,
жуто лишће пада,
гаврани лете,
гракчу и прете.

„Драга, теби се клањам,
сваке ноћи сањам,
ти си породичји барјатар,
кажем: Ти си мој божји дар“.
Биби, волим те одвајкада,
истим жаром волим те и сада.“

„Мој бели лабуде
непрежаљени цвете,
лепотица планете,
у главу мисли лете,
чекај годину или две,
долазим код тебе.“

август 2022.

БЕСАНА НОЋ

Прошла је суморна јесен,
седим у соби потресен,
хладноћа се шири,
владају кошмари и немири.
Усред непроспаване ноћи
легох, затворих чемерне очи.
Из тунела појави се драга,
уплакана, јаше коња Нага.
Поред коња, скакајућу је прате,
украшене гује љуте и бахате,
воде вољену у проклету авлију,
без дна, у дубоку провалију.
Гледа ме, осмех тужан,
мени непознат и ружан.
Из даљине чух познати уздах,
знам, дошао је драгој крах,
Видим какву хоћу да је,
у мислима светица остаје.
Викнух: „Молим те Богом,
чекај, идем са тобом!“

У дворишту залаја пас,
на крову чух совин глас,
отворих сањиве очи,
из кревета скочи.
Био је то само сан
и даље седим сам.

фебруар 2022.

ТЕБЕ ОЋЕКУЈЕМ

Храстова шума шумори,
планински поток жубори,
птице певају у далеком гају,
речи драге мени снагу дају.

Када спавам и када гледам
видим милу и њој певам,
чујем умиљати глас,
волим тебе и твој стас.

У твом срцу руже цветају,
у твом гласу птице певају,
твој дах у околини осећам
пољубаца твојих радо се сећам.

Тамо далеко, једне ноћи,
нађох се у самоћи,
слушам ехо црквеног звона,
поред мене више није Она.

Сунце топло не греје,
Месец бледи се не смеје,
заједно смо живот ковали,
по трњу и памуку ходали.

12. новембар. 2022.

РАСТАНАК

Лице моје драге боје пшенице,
очи тамне, изглед мученице,
лице избраздано, без ведрине,
бол и туга извире из пећине.

Руке као две санте леда,
глас неразуман, једва гледа.
Тихо рече: "Верна сам ти била".
Одговорих „И ја, моја мила“.

Гаврани лете,
мојој драгој прете,
она храбро стоји,
смрти се не боји.

Свештеник испред врата чека,
на прозору анђео из далека,
хоће да је воде на далеки пут,
црном земљом посут.

Била си чвршћа од камена,
сада си смртно рањена,
дошло је време да се растајемо,
на другом свету састајемо.

новембар 2022.

СЕДИМ САМ

Жуборе нежни таласи реке,
воду газе и смеју се секе.
У врбаку седим тужан сам,
у воду гледам, рибе пецам.

Сећам се, љубоморан сам био,
неразумно драгу изгрдио,
удари ми два шамара,
напусти ме моја Тамара.

Немам више љубимицу,
немам више радосницу
која ме погледом пали,
пољупцима жари.

Лепотица овог света,
улицама гордо шета,
као да је њен цео свет,
а ја седим сам, проклет.

септемба 2022.

ПОКОЈНИК

Лежи ОН,
поред њега људи седе.
Неко га жали,
неко га хвали,
нико га не псује,
нико га не пљује.

Лежи ОН,
тужан,
ни мало ружан,
не чује,
не одлучује.
Без руковања полази,
на пут без повратка одлази.

На плахати слика стоји.
Пролазници читају:
„Наш племенити.....изненада
напустио је овај свет“.
Сви га хвале,
следећег дана забораве.

Грешно је ОН,
грешимо ми,
грешимо сви.
Смрт опрашта грехове све.

јул 2022.

ГРЕШКА

У соби седи Она, седим и ја,
ћути Она, ћутим ја,
болује драга моја,
пун сам неспокоја.
Чу се шкрипа врата,
појави се глава целата,
осети се одбојан задах,
ухвати нас ужасан страх.
Он држи буздован
огроман, отрован.
Смрт се животима храни,
сати су јој избројани.

Чује се гротлање,
јаукање, запомагање.
Од буке глава боли
то говоре ђаволи.
Гласови одјекују,
победу очекују.
Смрт на прагу стаде,
пође корак, два,
пун мржње и зла.
Стаде. Гледа. Рече тада:
„Грешка! Нека! Нећу сада!
Доћи ћу некада.“
Смрт куће обилази,
муштерије налази.

децембар 2022.

СУДЊИ ЧАС

У граду расте прелепи цвет,
лепши не познаје овај свет,
у сусрет иде смртоносни час,
паде цвет као покошени клас.
Настаде непријатан мук,
чуо се посмртни звук,
дође судбоносни дан,
оде моја драга у бездан,
а ја остадох сам.

јануар 2023.

НА ПРОПЛАНКУ

На пропланку брда седим сам,
незаинтересовано гледам.
Звезде на небу плес играју,
пси у селу непрестано лају.
У шуми је дебео мрак,
кроз грана пробија се зрак,
у души тама влада,
шта да радим сада?
Ноћ многим среће даје,
чаролија вечито не траје.
Бледи месец и даље сија,
авантура више мени не прија.
Несрећно срце говори,
од црних мисли се одмори.
Седим тужан сам,
знам, постајем безвредан,
у будућност невесело гледам.
Судбина од драге ме растави,
у души пакао направи.

јануар 2023.

СТАРОСТ

Мила, шта са мном радиш,
са мојим јадима се сладиш,
твоја лепота мене мами
и када нисмо сами.
Младост моја прође,
немила старост дође,
однесе еротски дар,
напусти ме љубавни жар.
Бескорисно године бројим,
у мислима поред тебе стојим,
догађаје прелиставам,
на ловорикама спавам.
Сећам се најлепших дана,
од лепих жеља саткана,
ти си љубави моја,
цвет романтичних боја,
а ја трули пањ бизниса.
У мислима седим сам,
из младости тебе гледам,
судбини се предајем,
знам, са љубавне листе нестајем.

фсбруар 2023.

ЗА ХОРО, ОНА НА СЕ

Душо моја, твојој души
У свакој души твојој
У свакој души твојој
У свакој души твојој
У свакој души твојој
У свакој души твојој

ЉУБАВ И НАДА

У свакој души твојој
У свакој души твојој
У свакој души твојој
У свакој души твојој

У свакој души твојој
У свакој души твојој
У свакој души твојој
У свакој души твојој
У свакој души твојој
У свакој души твојој

2.

СТАВУ

Учешће у овом пројекту
је било једна од многих
става које смо имали
у виду. Ми смо се трудили
да сваки став буде
јасан и лак за разумевање.

УЧЕЊЕ И НАСТАВА

Учешће у овом пројекту
је било једна од многих
става које смо имали
у виду. Ми смо се трудили
да сваки став буде
јасан и лак за разумевање.
Учешће у овом пројекту
је било једна од многих
става које смо имали
у виду. Ми смо се трудили
да сваки став буде
јасан и лак за разумевање.

2.

ЈА ХОЋУ, ОНА НЕЋЕ

На грудима два врха планине,
очи боје небеске висине,
на коси звезде светлуцају,
љубавни плес играју,
умиљато нежно лице,
уста праве жеравице.

Глас славуја, ход газеле,
поглед стреле,
тело витко као мач,
прави је жарач.
То је моја нељубљена,
лепршаво обучена.

Ја је хоћу, она неће,
лоше сам среће.
Кад ме види, прса истури,
пркосно пројури,
охоло главу окреће.
Птица рече: „Она тебе неће!“

август 2022.

НА СВАДБЕНОМ ПУТУ

Годину дана сам те гледао,
у сну од других чувао,
када смо се упознали,
одмах се заљубили.

Музика се чује,
музика царује,
свадбено весеље,
исказују се лепе жеље.

У глави мисли трепере,
усне љубави су вреле,
сунце из очију сија,
мирис твој опија,

Путнички воз полази,
румене се образи,
драга и ја путујемо
на свадбени пут одлазимо.

Тамо одећа не треба,
љубав долази с неба.
Ја сам соко птица,
она је препелица.

јун 2022.

СКЛОНИМО СЕ ОД ПРАШИНЕ

Хајде да летујмо на планине,
да бежимо од буке и прашине,
брзе бистре потоке газимо,
с јеленима на пропланке налазимо,
листови с дрвећа да нас милују,
седимо где се песме птица чују,
у земаљском рају уживамо,
на зеленој трави и сену спавамо.

По ливадама и пољима трчимо,
на саборе и прела проводимо,
рингишпилом на вашарима возимо,
у висине као соко птице летимо,
песме певамо, кола играмо,
у сусрет среће пловимо,
и од градске буке склонимо,
слободан живот водимо.

На мору вреле дане проводимо,
црвенило на кожи остетимо,
на једрима среће пловимо,
у морским дубинама ронимо,
са звездама и рибама дружимо,
природи мајци вратимо,
тамо ваздух као виолина свира,
драга, створена си од сафира.

август 2022.

ПРВА ЉУБАВ

Земљом сам лутао,
на таласима срећа плутао,
тражио лепу госпођицу,
срео магичну лепотицу.

Ја млад, она млађа,
ја леп, она лепша,
осмехнула се срећа,
срећа моја највећа.

„Непревазиђени анђеле,
лепша си од руже беле.
На рамену слетела ми срећа
блиставија и од пролећа.

Као код штиглица је твој глас,
танак струк, витак стас,
осмех драг, румено лице,
црне дијамант трепавице.

Груди као два врха планине
поглед не може да се скине,
када ходаш коса се таласа,
хоћу бити твој верни даса.

Где си до сад била лавице,
моја умиљата мачкице?
Из очију сијају ти искрице,
нежне беле пахуљице?“

Седимо у ливади сами,
ослобођени свих јади,
хаљину нежно додирујем,
танану косу милујем.

Гладан пољубаца ватрених,
мудрих речи твојих,
на прсима хоћу да пловим,
девојачке лепоте волим.

„Ватрено те љубим,
не смем да те изгубим,
лавице моја, љубави моја,
божанственог си соја.“

август 2022.

НА ЛИВАДИ

У сутону Месец сија,
мирис природе прија,
изворска вода жубори,
бројне поруке говори.

Звезде небеска кола играју,
закасне пчеле кући хитају,
свитци песме певају,
у даљини муња севају.

Са вољеном седим на трави,
у заносу жарке љубави,
срца трепере као жице виолине,
буди се природа из маглине.

Рођена поред реке Власине,
носи скромне хаљине,
после рата луде су године,
пуне глади и горчине.

Милујем магичну лепоту,
невиђену у мом животу,
недра лепа, кестен очи,
срце моје хоће да искочи.

Тела срећом испуњена,
чују се шапутања,
драга је усхућена,
стид је сахрањена.

Осмеси пуни пожуде,
што желимо то и буде,
нађосмо се у загрљају,
лепо је као у рају.

Сетих се: „У овом свету
разни догађаји се плету,
сваке секунде роде слете,
дарујући мајци дете.“

септембар 2022.

ЗИМСКА ИДИЛА

Пахуље меке као памук падају,
на кровове покриваче стварају,
пећ у соби гори, топло није,
ноћ у себи хладноћу крије.

Ја, брђанин млад, она млађа,
од мене драга је слађа,
слађа и од липовог меда,
племенитог је изгледа.

„Лепотице, теби је хладно,
признајем, хладно је и мени,
ноћ је увелико, сати је девет,
хоћемо ли да идемо у кревет?”

Срце ми као у зеца бије,
кревет разне тајне крије,
то је гнездо најмилије,
ужарена пећ тамо грије.

У кревету снови се снивају,
у кревету деца се рађају,
од проблеме бежимо,
у васиони летимо.“

септембар 2022.

ГОРСКА ВИЛА

Сећаш ли се моја Лили
кад смо на пропланку били,
месечина пут осветљава,
на мом рамену твоја глава.

У близини поток жубори,
лишће чемпреса шумори,
спавају птице на гране,
чекају дан да сване.

Очи твоје, два горска језера,
блистају као да су од бисера,
мисли моје стално читају,
не даш ништа да скривају.

Слушам твој божански глас,
у загрљају нађосмо се зачас,
деси се невиђено чудо,
било је неизмерно лудо.

септембар 2022.

ЛЕПОТИЦА

Лепотице моја мила,
лепша од горских вила,
твој пољубац пали,
изглед лица жари.

Чаробно се смејеш,
срећу око себе сејеш,
имаш глас славуја,
жељан сам авантура.

Да ли си из морских дубина,
са планина, свемирских висина,
анђео си изванредне лепоте,
до сада невиђене доброте.

Није битно одакле си дошла,
владарко љубави и смеха,
много си ме усрећила,
и у срцу дубоко уселила.

септембар 2022.

ЈА СИРОМАХ, ТИ БОГАТА

Ја сиромах, ти богата,
нашу љубав брани твој тата.
Пламен страсти се шири,
из очију искачу манири.
На твоје груди поглед паде,
знатижељно застаде,
видох лопте медене две,
на грудума где се беле.
Поглед не скрећем,
у авантуру крећем,
руке на груди вибрирају,
лепоту откривају.
Дрхти прелепо тело,
грлим је ватрено,
уснице се спајају,
храбре идеје рађају.
Није ово нежностима крај,
одлазимо у љубавни рај.
Пламен страсти гори,
светле зелени семафори.
Заблиста храба идеја:
„Лепа моја орхидеја,
ајде кући да идемо,
топли кутак да свијемо,
нећу више да се кријемо.

март 2023.

СНИВАМ

Ноћу тебе снивам,
са тобом бивам,
осмех ми дајеш
и у врту нестајеш.

Ноћи кратко трају,
 снови брзо нестају,
будим се, а тебе нема,
душа ми је рањена.

Драга тајно вољена,
никада изгубљена,
ти си неостварени сан,
без тебе живот је безвредан.

Песме о теби певам,
љубав с тобом сневам,
ветар доноси твој дах,
ја одлазим у прах.

Лепша си од црвених ружа,
што ужитак срцу пружа,
храброст немам да приђем,
теби припадам целим бићем.

март 2022.

ЛЕПА КАО МАЈСКИ ЦВЕТ

Лепша од мајског цвета,
осамнест јој лета,
у мислима стално шета,
ово је моја мета.

„Шармантна си“, рекох у шали.
Поклони ми осмех мали,
са црвеним лице као јагоде,
окрену се и као газела оде.

У мислима стално Она,
моја светла икона,
лепотица овог света,
у глави стално шета.

Ноћима је сањам,
до скуте јој се клањам,
није ме одбијала,
осмехом награђивала.

Пролеће је. Природа се буди,
надимају се груди,
срце ми говори,
буди храбар, срце отвори.

Погледом милу тражим,
брзо је проналазим,
смело прилазим до ње,
рекох „Следи ме“.

Смешећи пође Она,
у ушима звоне звона,
пољем живахно идемо,
узбуђено дишемо.

Нађосмо се у ливади,
у љубавној балади,
обасјани у месечев сјај,
ливада је наш рај.

Ћутање од месеца три,
разумели смо добро ми,
завлада блажено стање,
на трави настаде рвање.

Трава се угиба,
једва чујно говори:
„Овде све гори,
браво мајстори“.

јун 2022.

ЉУБАВНИ ДАР

На небу звезице плове,
из даљине драга ме зове,
крећем на љубавни пут,
хоћу седети у њен скут.

На небу месец сија,
љубавна мисао опија,
идем путем, на ципеле прах,
чујем свој узбуђени дах.

Из даљине видим гај,
испред њега пламени сјај,
приметих издалелека,
мене драга чека.

Обузе ме жар,
то је мој љубавни дар.

фебруар 2023.

ЉУБАВНИ ПРОБЛЕМИ

Облаци се котрљају,
звезде скривају,
напушта ме нада,
од туге дрхти брада.
Дубоке су моје ране,
мисли су затроване,
отров из њих тече,
љубав одлази у смеће.
Ноћима не спавам,
проблеме не решавам.
Суморне ноћи пролазе,
трпим нове поразе,
мучи ме мора,
доста је хорора.

Неко у љубави ужива,
у изобиљу среће плива,
други у проблеме се дави
не може из њих да се избави.

март 2023.

ПОЕМЕ

БИЛО НЕКАДА, САДА СЕ ПРИПОВЕДА

3.

THE UNIVERSITY OF CHICAGO

THE UNIVERSITY OF CHICAGO
DIVISION OF THE PHYSICAL SCIENCES
DEPARTMENT OF CHEMISTRY
5708 SOUTH CAMPUS DRIVE
CHICAGO, ILLINOIS 60637
TEL: 773-936-3700
WWW.CHEM.UCHICAGO.EDU

HOME

Department of Chemistry

ENJO HERRERA, CADA CE

INTERNET

Enjo Herrera, CADA CE
Interneta
Enjo Herrera, CADA CE
Interneta

1998

3.

ГРАД ПОД ХИСАРОМ

**Ко хоће патриота бити
историју не сме заборавити.**

У подножју Хисара Лесковачка котлина,
у котлини поносни град Манчестер мали,
тако су наши преци Лесковац називали.
Петнаест фабрика, толико и димњака,
красили су град текстилних радника,
триста осамдесет разних продавница,
и страховито много занатских радионица.
Продавци на тротоару робу су износили,
купце дозивали, конкуренцији пркосили.
Град од дванаест хиљаде становника,
имао је безброј надничара – радника.
Радници у фабрикама су радили,
да би породице прехранили.
Куће приземне, у баштама: пасуљ, дрвеће,
парадајз, паприке, кромпир и мало цвеће.
Са гране на грани птичице су скакутале,
певци певали, кокошке у дворишта шетале.
Људи у стајама краве и коње чували,
приходе остваривали, ништа нису бацали,
са јавне чесме воду носили, у корита купали.
Велика је радост у кући када се дете роди,
имати много деце било је у моди.
Звук црквених звона градом се проламао,
редовно вернике у цркви позивао,
сваки верник, молећи се Богу уживао.

Сећате ли се?!

Памтите ли Ви под земљом, памтите ли
господине Симеуне Андана Софријанићу,
памтите ли Ви господине Ча – Митке учитељу,
учитељских дана и својих вредних ученика,
ваших верних следбеника?

Били сте барјактари писмености,
пупољак ружа српске књижевности.
Сећате ли се како су се људи поштовали,
„љубим руке“ попове поздрављали?

Памтите ли догађаје измишљене,
кривудавае улице земљом прекривене,
после кише како потоци улицама теку,
боса деца ходају као да су у реку?

Пекари момке на улицама шаљу
да производе тополе, мирисне, продају.
Сећате ли се како озон после кише мирише,
расположења инспирише,
жене у нанулама су улицама ходале,
дражесно породице миловале?

Нисте заборавили уличних осветлења,
уместо сијалица малобројних фењера,
пандури са штаповима се шетали,
мир и ред у граду одржавали.

Сећате ли се малобројних Турака,
напуштених кућа, џамија и сокака?

Памтите ли господине Мито Теокаревићу
Ваших великих текстилних фабрика
и многобројних зарађених златника?
Памтите ли господине Владо Илићу Мумџијски,
кумовских дана са Александром, краљем Србије,
родне варошице Власотинца, где сте слова учили,
незаборавне дечачке дане проводили?
Сећате ли се дванаест лесковачких банака,
о Вама свакодневних писаних чланака,
многобројних лесковачких штедионица,
небројених ноћи у друштву угледних породица?
Памтите ли лесковачких кафана
и три реномирана ресторана:
„Круна“, „Костић“ и „Плуг“ ?
Сећате ли се верних другова,
разних посланичких клубова,
непревазиђених српских умова?
Ваши путеви звездицама су украшени,
циљеви исправно постављени.
У краљеве дворе често одлазили,
са Краљем ручали, рујно вино пили?
Судбина зна бити некад проклета,
на робију си лежао седам лета,
био си, новој власти, за одстрел мета.

Памтите ли господине Динче Ерсеновски,
када сте председник ФК Јосиф били,
у фудбалу ведрили и облачили,
име своје осветлили,
клуб у висине подигли,

са фудбалерима као Гуливер путовали,
радост и неправде с фудбалерима дели,
проблеме решавали, труд и рад ценили?
После утакмице у кафану фудбалере водио,
за победу пивом и роштиљем частио,
за нове успехе увек се борио.
Сећате ли се навијаче како семенке грицкају,
синалке и бозе пију за ФК Јосиф навијају,
псују парадајизом и јајима гађају,
одела молована постају,
ипак границу навијања имају?
Димчо, лесковчани почаст ти дају,
део града по тебе називају.

Сећате ли се сви који сте живели,
из незнатних разлога свет напустили,
нашег малог, али драгог Лесковца,
уличних чесама, посуде од глине,
ципеле прљаве од блата и прашине.
Сећате ли се надри лекара,
многобројних баба врачара,
бербера - лекара са пијавицама,
на пијаци, столове и столице,
кудеље, конопце, вуне, пшенице,
ситне и крупне стоке, разне ситнице,
парадајиза, кромпира, паприка,
и по неки пар љубавника?
Млади се мимиком договарали,
тајне састанке уговарали.
На улицама неки се шетали,

незапослени посао тражили,
људи од рада се нису стидели,
мирно и поштено живели.
Паркови чисти, много зеленила,
многима се тамо прва љубав десила.
На улицама било је и авантура,
свађа, на коловозу и пијандура.
Памтите ли град из бајке снова,
малих зграда, црвених кровова,
људе особина паунова,
голубова, паукова, змија и корова.
Док се неки у небеса пењали,
други под теретом стењали.

**Ни у сну ни у јави
не сме да се заборави**

Шестог октобра
четрдесет четврте
двадесетог века,
букти Светски рат.
Немци не желе срамни пакт.
Не предају се, повлаче, боре,
шуме и градови горе.
Савезничка команда наређује:
„Пилоти, јунаци, добро ме чујте,
Лесковац бомбардујте,
у жилама крв да се леди,
непријатељ не сме да се штеди!“

Зашто бомбардовати? Не знамо?
Како? Е, то знамо!
Петак је. Ведро небо, Сунце греје,
са висине поздравља и смеје.
У граду непријатеља нема,
ослободиоцима дочек се припрема.
Изненада, у подне сирене звоне.
Двадесет и осам авиона,
металних шкорпиона,
буком у граду мир трују,
на велико зло указују,
на небу злокобно сијају,
димне трагове остављају.
На улицама деца се играју,
грађани за бомбардовање не знају,
рукама авионе су поздрављали,
окупаторе псовали,
њихове намере нису знали.
Непријатељ је за бомбардовање знао,
дан раније из града отишао.
Авиони три круга направише,
пилоти се добро уверише,
не брани се непријатељ више.
Циљеве су пажљиво бирали,
„храбро“ и сурово град напали.
Бомбардују метални орлови,
на небу и на земљи царују,
гранате бацају, бљују.
Јуришали су снагом тигрова,
љутих гуја, чопор лавова,

крволочних дивова.
Гранате циљеве бирају,
са животима се играју,
жељни људске крви и меса,
диже се ужас до небеса.
Бомбе у тонама бацише,
дато наређење извршише.
Зграде као буктиње су гореле,
у пепел се претвориле.
Крв у баштама,
крв у кућама,
на дрвећу крв,
на улицама крв,
у подрумима крв,
у смећу крв.
Свуда крв, кости, крв.
Комади људског меса лете
и као устрељене птице слете.
Мртви и рањени леже,
људи не знају где да беже.
Проламају се плач и сузе,
безнађе сваког обузе.

Гвоздене чељусти
за милост не знају,
упорно бомбе бацају.
Људи су Бога молили,
преклињали, сузе лили,
да их пакла спаси,
да се породица не угаси.

Али, авај! Као сведоци историје,
град је изгубио најмилије.
Зашто? Зашто бомбардовање?
Зашто? И чује се само зашто?
То они само знају,
никоме се не правдају!
Остале су неколико целих зграда,
град је испуњен дима и смрада.
После извршеног задатка,
командир зове базу:
„Ало! Да ли је тамо база?
Овде је оаза!
Непријатеља смо уништили,
зграду целу нисмо оставили.
Непријатељ се није бранио,
изглед да је град напустио.“
Одговор је следио:
„Јунаци, храбри сте били,
задатак одлично извршили.
Бићете похваљени,
бићете награђени.“

Уплакани Лесковчани сузе су лили,
у сузама говорили:
„Кажу да су наши савезници,
а ми кажемо проклетници.
Зашто су град уништили,
без најмилије нас оставили?
Лесковац у згариште претворили

недужним људима живот скратили.
Непријатељ је побегао из града,
нанели сте Лесковцу великог јада.
Историја ће бомбардовање памтити,
људи ће вековима патити.
Уместо кућа, расцветаног цвећа,
зелене траве, лепог дрвећа,
трговине, безброј фабрика,
направисте град страдалника.
Виде се безброј кратера,
у сваком кратеру
по неколико лешева.
Свеће на гробове горе,
о вашим неделима говоре.
Из очију туга и бол,
из душе бол, и само бол.
На гробовима цео град је био,
једни у земљи се налазили,
други над гробове сузе лили.
Лесковац је половину становника изгубио,
Савезник је тако хтео, тако пресудио.

Напомена:

За време бомбардовања 1944. године, у граду било је десетак или нешто више немачких и бугарских војника. Претходног дана непријатељска војска напустили је

Лесковац и за време бомбардовања налазили се северно од Ниша. Интересантно, грађене Лесковца нико није обавестио.

Према записима, у бомбардовању погинуо је сваки други становник града, срушено више од половине објеката, уништена индустрија, уништена финасијска моћ града.

У другој половини двадесетог века, сплетом различитих околности, Лесковац, један од најразвијенијих градова Југославије, проглашен за неразвијено подручје.

Влада Илић Мумђијски, рођен у Власотинцу, један од најбогатијих грађана Србије. На Владином венчању са Олгом, унуком Лазара Дунђерског, краљ Александар Први Карађорђевић био је кум. После ослобођења Влада је лежао у завору седам година. Последње дане живота провео је у беди и сиромаштву.

Димитрије - Мита Теокаревић, 1884. учествовао је у оснивању првог лесковачког предузећа за прављење гајтана у Стројковцу, 1996. Сувласник је прве фабрике тканина у Вучју и Параћину. Угледан народни посланик и председник Општине Лесковац.

Костадин Цветковић, зван **Динче** из села Јарсенова, трговац, кафеџија, најуспешнији председник ФК Јосиф из Лесковца и кум певачког друштва Братство.

децембар 2022.

ВЕТЕРНИЦА РЕКА НЕКАДА И САДА

У ДАВНА ВРЕМЕНА

Лесковцем су Турци господарили,
реком Ветерницом поносили,
међу лесковчане страх уносили,
кажњавали који су пркосили.
Поред реке Турци су становали,
многи бунаре нису имали,
воду из реке су захватали,
у крчазима кући носили,
јела кували и пили.
Поред реке дежурали,
хигијену реке чували.
Светлозелене обале
врбама су прекривене,
гране у води се купале,
тајне тихо шапутале.
На обали где врбе нема,
обала је травом прекривен.
Птичице су цвркатале,
мелодије разне певале,
многобројне биљке цветале,
грациозност обалама давале.
Лептири на цветове слетали,
жабци у барице кркетали.

Текла је вода чиста,
на сунцу као бисер блиста.
Дно реке песком прекривено
разним рибама украшено,
рибице на сунцу сијале,
играле из воде скакутале.
Када на обали изађе змија,
змија никоме не прија,
настаје бежање и вика,
одрасле хвата паника.
Зна киша данима да пада,
вода корито тада савлада,
потопи град и поља
оде велики труд узалуд.

НЕКАДА

Срби су Лесковац ослободили,
лесковчани се осоколили,
сгражарска места укинули,
хигијену реке напустили.
Река је заједничка и ничија,
није чиста као што је била,
Ветерница за хигијеном вабила.

На реци људи стоку су водили,
коње, краве и свиње појили,
пловке и гуске пливале,
у тихој води уживале.
Вода и даље је бистра,
за пиће више није чиста.
Рибари мрежама су ловили,
улов на пијац продавали.
У удубљења испод врба
рибе се сакривале,
мадићи рукама хватали,
са успешним ловом хвалили.
Када уместо рибе изваде змију,
од улова страх добију.
На реци су биле воденице две,
кукуруз и пшеницу су млеле,
у њима страшне приче плеле,
кажу, вампирице људе су јеле.
Када настану велике врућине,
лесковчани жељни хладовине,
са децом до воденице одлазе,
разнолико друштво проналази,
купали, трчали, пливали,
играли, од радости сијали,
у несташлуку се истицали,
свађали, тукли и псовали.
Када некога задеси пех,
чуо се на далеко смех.

Ветерницу деца на јуриш освајају,
с лоптом од крпа на два гола играју,
у песку уживају, удубљења копају,
рибице хватају и у њих пуштају.
Баке и маме за безбедност не хају,
деца су на сигурном месту, знају.

јесен

Септембра је. Конопље се брало
у реку потапало, испирало.
Непријатан мирис се ширио,
одбојност према реци чинио,
рибе по површини су плутале,
неке са животом растајале.
Када киша много пада,
река надође мутна тада,
велике поплаве настају,
усеви у пољу пропадају.
дотрајали објекти падају.

зима

Зима зна зубе да покаже,
мраз и снег прекрије пејзаже,
стварао се дебео лед,

за децу има ли лепшег.
С клизаљкама ко је хтео,
на Ветерници је одлазио,
клизајући сате проводио.
Када би се сломио лед,
од страха и хладноће блед,
несрећник црвеног лица,
промрзао као птица,
трчи кући плачући.
Када се мало загреје,
добија нове идеје,
на улици одлази,
другове налази,
пара из уста изилазла,
вика далеко се чује,
смех не престаје.
Све од белине сија,
старијим то не прија.
Људи тротоаре су чистили
деца на улицама вриштали.
Шкрипи снег под ногама,
лавеж паса се пролама.
Саонице са брда у реку јуре,
у судару неке се растуре,
настаје плакање и свађе,
а зна и до батина да изађе.
Правиле се грудве од снега,
проланик постаје покретна мета,
погоди га грудва по нека.
Увече бледи месец сија,
мраз никоме не прија.

У скровишта склонила се псета,
у пећи ватра пуцкета,
дим се диже изнад крова,
из даљини чује се сова,
смех у соби се пролама,
вечеру припрема мама.

пролеће

Сунце почело да сија,
у њивама пшеница клија,
у граду много је људи,
град се из зимског сна буди.
Вратиле се ласте,
озелениле гране,
у врту цвеће цвета,
на улицама доста смеха.
Птице стају на крову,
пролећни дани радости зову
Снег се у планину брзо топи,
воде много, а корито мало,
поплави поља, некада и град,
уништи људски рад.

ВЕТЕРНИЦА САДА

Дође савремено доба,
нуди нам се нова епизода.
У Барју локација је изабрана,
изграђена вештачка брана.
Вода се не носи на леђима,
свака кућа купатило има.
Обале каменом обложене,
дечје радости изгубљене.
Ветерница тмурно делује,
за хигијеном река јадикује,
непријатан задах се осећа,
престаје када се водостај повећа.
Поред обале бетонске стазе,
а на стазе клупе се налазе,
са улицама вода се слива
разне болести у себи скрива.
Река лети никада не пресуши,
камено дно алгама прекривено
хемикалијама зачињено,
није лепа као што је некад била,
на обалама нема зеленила.
Последњи ударци реци се задају,
за хигијену сви знају, али не хају.
Једног дана појави се забрана:
„Вода у реци је затрована!“
Нема више изненадне поплаве,
нема више врбе и зелене траве,

нема купања, нема гурања,
нема псовања, дечјег викања,
нема хватања рибица,
не чује се пој птица,
нема разнобојних лептира,
нема лопту ко да игра.
Није више као што је била,
а било је тако лепа.
Модеран начин живота
од човека зна да прави скота.

Напомена

Пре рата на Ветренци постојале су две воденице: Ерина
код села Доња Јајина, и друга код Пољопривредне школе.

На Хисару, одмах поред Ветернице у Целошевом сокаку
и Баба Јулкиној ливади деца су одлазила и саоницама спуштала.

новембар 2022.

СЕЛО МАЛЕНО

код Црне траве

На пропланку планине,
Белчине, село из старине,
мало, сложно, живахно,
сада јадно, напуштено.
Пут кроз њега пролази,
нико по њему не гази.
Становници одлучили
село су напустили,
у свет су кренули,
неки у висине винули,
други у проблеме утонули.
Задњи становник полази,
у историју село одлази.
Село становника нема,
за нестанак се припрема.
Куће дрвећем сакривене,
мале, оронуте, напуштене,
плотови су дотрајали,
неки на земљу пали.
Близу села Власина тече,
посуде за воду не звече,
Маце пењу се на гране,
птицама се њиме хране.
Пси бране село
сложно, смело,
последњи остају,
лавежи не престају.

јануар 2023.

**ПОМЕН ПРОФЕСОРУ
СТАНКУ ЂОРЂЕВИЋУ**
потпредседнику КК Глубочица

Професоре, кућа ти је мрачна, тесна
судбина потресна.
Неко каже да си умро.
Не! Васкрсао си делима!
Писао си романе,
песме, приповетке,
књижевне критике,
драме и есеје.
Награде си добијао,
ниси се хвалио.
Делима си стварао свет,
некад бајан, некад проклет.
Теме су разне,
пролазне и долазне:
има светлости има мрака,
лета и зиме,
брда и долине,
небеске висине,
дубоке провалије,
царске авлије,
потоке и реке,
животиње неке,
песме пољских птица,
мирис љубичица.
Арена је наш свет,

у асени смо ми
весели или тужни,
лепи или ружни,
пробисвете, дојени,
лаурати, побеђени.
Србин си био прави,
осмеси бејаше бајни,
жене си волео,
грлио и љубио.
У породици се клео,
најбоље си јој желео.

Кренуо си на далеке путе,
вратити се никада нећеш,
одлетео си у небеске висине,
у дворе Господа Бога.

Ти си књижевни краљ!
Не краљ, ти си наш цар!
Теби смо се клањали,
савете слушали,
за Клуб си алфа и омега,
нераздвојна спрега.
Професоре, ти си главни,
ми мало славни.

Из мог пера песма теби на дар
Професоре ти си књижевни цар.

јун 20212.

ХЕРОЈ МИТА

У селу приземна кућа,
у дворишту покошена трава,
испред куће седи куја гарава
за лопове права страва.
И када ветар лице брије,
и када зној са лица лије,
Мита одлази у њиву,
или са коњем у планину.
Од посла никада се не крије,
изнада свега воли најмилије.
Богат много није,
поштује комшије.
Није склон пороцима,
петоро деце има.

Једног дана, влада објави рат.
Зашто? Непријатељу из инат.
Позваше и вредног Миту
да брани домовину.
Дадоше му пушку и одело
и рекоше весело:
„Ти си најбољи у селу,
у бој, покажи се на делу,
пушком вешто баратај,
непријатеље немилосрдно убијај!

На фронту киша, снег, ветар,
Мита постаде десетар.
Гранате експлодирају,
метци фијучу, циљеве не бирају.
Некада гладан,
некада жедан,
десетар Мита се не крије,
непријатеља сурово бије.
„Ево скинух једног!“
Прође мало време, повика:
„Још једног, и још једног!“
Изађе Мита из бусије:
„Јуриш! За мном!“
Направи погрешан корак, стаде,
као клада паде.
не рече ни једну реч,
заршио је одвратан меч.
Другови јаму ископаше,
у јами положише,
са земљом затрпаше,
преко гроба шлем ставише,
његово име написаше,

Командир вода рече:
Мито борио си се с пуно надахнућа
ово је твоја вечита кућа,
на верност држави се заклео,
домовину си много волео,
ђаво те од њих отео,
у одвратну рупу одвео.

Храбар си Мито био,
похвале си заслужио.
Породици послата је порука.
„Мита јуначки је погину,
образ је породици осветлио,
није се у борби крио“.

На гробу нема свећа,
нема цвећа,
породицу је у црно завио.

У миру сновијају се леви снов
у рату само да се преживи.

фебруар 2023.

ЉУБИТЕЉ ЛЕПИХ РЕЧИ

Зима је. Кроз прозор гледам,
не желим апатији да се предам.
Пахуљице крупне веју,
хоће путеве да завеју.
Ветар их с лакоћом носи,
стварају се снежни наноси.
Пећ у соби весело пуцкета,
влада у мени нека сета.
Уморан у фотељи седим,
депресију хоћу да победим,
узимам књигу и хитам,
разне догађаје читам.
Из књиге осетих мирис ружа,
свака реч ужитак пружа.
Не чујем с улица ветров хук,
у соби настаде мук.
Из књиге сунце милује,
пролазим кроз зелене алеје.
Нисам више нерасположан,
животом постајем задовољан.
Странице, као вода у реци, одлазе,
не примећујем да сати пролазе,
догађаји се често мењују,
на душевни мир делују,
пуна је глава нових сазнања.
Читам дуго, ноћ одавно пала,
књига руци и даље прија.

Умор ме стиже лагано,
и даље читам раздрагано.
У књизи настаде авантура,
слова трепере, ветар речи растура,
кроз маглушину пролазе,
у прашуми одлазе.
Врата књиге поново се отварају,
речи на месту враћају.
Редови коло воде, песме певају,
листовете сами се окрећу,
догађај, као песак, сусрећу.
Хоћу да знам шта се дешава,
како се књижевно дело завршава.
Појмови у реченице се мешају,
у глави не могу више да стају.
Зора увелико свиће,
певац са гране кукуруче.
„Доста је читања,
треба мало одмора!
Сунце спрема да се јави
тачку на читању стави!“

јануар 2023.

ИЗ СВАКОДНЕВНОГ ЖИВОТА

4.

ТОРЖЕСТВО И
ПОСЛАНИЕ

ВВЕДЕНИЕ
ГЛАВА I
ГЛАВА II
ГЛАВА III
ГЛАВА IV
ГЛАВА V
ГЛАВА VI
ГЛАВА VII
ГЛАВА VIII
ГЛАВА IX
ГЛАВА X
ГЛАВА XI
ГЛАВА XII
ГЛАВА XIII
ГЛАВА XIV
ГЛАВА XV
ГЛАВА XVI
ГЛАВА XVII
ГЛАВА XVIII
ГЛАВА XIX
ГЛАВА XX
ГЛАВА XXI
ГЛАВА XXII
ГЛАВА XXIII
ГЛАВА XXIV
ГЛАВА XXV
ГЛАВА XXVI
ГЛАВА XXVII
ГЛАВА XXVIII
ГЛАВА XXIX
ГЛАВА XXX
ГЛАВА XXXI
ГЛАВА XXXII
ГЛАВА XXXIII
ГЛАВА XXXIV
ГЛАВА XXXV
ГЛАВА XXXVI
ГЛАВА XXXVII
ГЛАВА XXXVIII
ГЛАВА XXXIX
ГЛАВА XL
ГЛАВА XLI
ГЛАВА XLII
ГЛАВА XLIII
ГЛАВА XLIV
ГЛАВА XLV
ГЛАВА XLVI
ГЛАВА XLVII
ГЛАВА XLVIII
ГЛАВА XLIX
ГЛАВА L
ГЛАВА LI
ГЛАВА LII
ГЛАВА LIII
ГЛАВА LIV
ГЛАВА LV
ГЛАВА LVI
ГЛАВА LVII
ГЛАВА LVIII
ГЛАВА LIX
ГЛАВА LX
ГЛАВА LXI
ГЛАВА LXII
ГЛАВА LXIII
ГЛАВА LXIV
ГЛАВА LXV
ГЛАВА LXVI
ГЛАВА LXVII
ГЛАВА LXVIII
ГЛАВА LXIX
ГЛАВА LXX
ГЛАВА LXXI
ГЛАВА LXXII
ГЛАВА LXXIII
ГЛАВА LXXIV
ГЛАВА LXXV
ГЛАВА LXXVI
ГЛАВА LXXVII
ГЛАВА LXXVIII
ГЛАВА LXXIX
ГЛАВА LXXX
ГЛАВА LXXXI
ГЛАВА LXXXII
ГЛАВА LXXXIII
ГЛАВА LXXXIV
ГЛАВА LXXXV
ГЛАВА LXXXVI
ГЛАВА LXXXVII
ГЛАВА LXXXVIII
ГЛАВА LXXXIX
ГЛАВА LXXXX
ГЛАВА LXXXXI
ГЛАВА LXXXXII
ГЛАВА LXXXXIII
ГЛАВА LXXXXIV
ГЛАВА LXXXXV
ГЛАВА LXXXXVI
ГЛАВА LXXXXVII
ГЛАВА LXXXXVIII
ГЛАВА LXXXXIX
ГЛАВА LXXXXX

А

МОЈА ОТАЏБИНА

Србија је као мост на Дунаву,
често, разне војске прелазе,
смртоносне пољупце оставе,
многе тигрице ојаде.

Планине потоцима преплетене,
ходам шумом крвљу заливене,
плодна поља цвећем ишарана,
место ралом бомбама преорана.

Градови и села су гробови,
реке и језера су гробови,
с непријатељом чести сукоби,
слободарски су наши духови.

Поносна отаџбина моја,
разних политичких боја,
ратовима измучена,
али ниси понижена.

Светла сам искрица земље,
припадам теби и ти мени.
За слободу смо рођени,
слободарски су наши гени.

јун 2022.

МИР У ДРЖАВИ

Када мир у држави влада,
народ се бољем нада.
Небеско плаветнило
постаје плавије,
сунце сјајније,
птице распеване,
тихе ноћи бесане
од љубави су саткане.

Миру, желим да те видим,
да те загрлим,
да певамо, играмо,
црвено вино пијемо.
Не трба нама бојишта,
атомаских склоништа,
злонамерних дебата,
одвратних казамата.

Миру, не силази у бунаре,
јазбине и смрдљиве баре.
Творац си душевног мира,
из тебе пријатељство свира,
деца родитеље имају,
у љубави и срећи блистају,
људи постају добре воље,
у животу све је боље.

На починак идем с тобом,
пробудим се с' тобом,
зовем те, милује те,
груди романтиком се пуне,
очи од среће сијају,
неспоразуми нестају.
Прозоре кад отворим,
рајску слику створим.

О миру, хоћу да те загрлим,
да те милујем, љубим,
ратове да победимо,
злотворе да покоримо,
и у тами затворимо.
Када душевни мир тражим
у поезији одлазим,
телесни ужитак налазим.

јун 2022.

ЧУВАРИ ДОМОВИНЕ

Капетан је са војницима
и подофицирима.

Нормално.

Учи их вештинама
и ратним окршајима.

Нормално.

Јединица одлази у рат,
исход борбе непознат.

Нормално.

Војници дужност обављају,
на бранике отаџбине стају.

Нормално.

Рат. Капетан командује „Јуриш!“

Војници као птице падају,
у сандуке борце враћају,

мајке и очеви плачу.

Нормално.

Рођаци одлазе на гробове,
изражавају болове.

Нормално.

Много је нових гробова,
мемљивих домова.

Нормално.

Војника на фронту је мање,
долази појачање.

Нормално.

Борбе трају недељама,
месецима, годинама.
Нормално.
Деца богатих иду у иностранство,
не желе да живе у сиромаштво.
Нормално.
Страхоте рата не доживљавају,
мора школе да завршавају.
Да ли је то нормално? Не знам!
Породице треба да стварају,
бољем животу се надају.
Нормално.
После рата кућама се враћају,
стечено знање исказују.
Нормално.
Надмено борце критикују,
за функције се кандидују.
Да ли је нормално?
За стрхоте не знају,
политички се боре,
брзо у патриоте претворе.
Можда је нормално?
Ратне страхоте не познају,
војне старешине нападају,
бившим борцима савете дају.
како у рату да се понашају.
Да ли је нормално? Не знам!

септембар 2022.

ОДЛАЗАК У ПЕНЗИЈУ

Шездесет имаш лета,
госпо, и даље си лепа,
прамени косе седе боје
симпатично стоје,
на челу боре мале
мудрост твоју одале.
Породицу љубиш,
све што мислиш,
ти си оствариш.
Ниси Богу дане крала,
пензију си дочекала.

Шездесет имаш лета,
госпо, и даље си лепа.
Животом се поноси,
годинама пркоси,
у будућност весело гледај,
душманину се не предај.
На послу те поштовали,
за савете често звали,
много си путовала,
разне људе познавала.
Никог ниси молила,
за правду се борила.

Имаш кућу, имаш башту,
опусти бујну машту,
голупчићи твоји лепршају,
скакућу у загрљају,
моле те, за сукњу вуку,
умиљато гучу.
Најмлађи унук виче:
„Бако, причај приче“,
унука за руку те вуче,
„Бако купи ми папуче“,
најстарији тражи и моли,
„Хоћу бурек, стомак ме боли!“

Када се неки унук смеје,
госпо, тебе сунце греје.
Млада јеси бака,
постаћеш и прабака.
У пензији одлазиш,
пријатеље налазиш,
друштво те ново чека,
парк је права Мека.
Прошлост ко птић одлази,
безбрижни живот долази.
Шездесет имаш лета,
госпо, и даље си лепа,

јул 2022.

САВЕТ МЛАДОМ ПИСЦУ

Када пишеш
у проблеме зарони,
с новим знањем изрони.
Пиши!
Пиши, пиши
и потпиши.
Пиши боље,
пиши најбоље.
Питаш како?
Е, то није лако.
Неко те хвали,
неко те благи,
немој се нервирати.
Ниси писац најбољи,
с годинама бићеш бољи.
Постаћеш писац популаран,
казаће неко, идеалан.
Када остариш
у архиву одлазиш.

јул 2022.

ПЕСНИК И ПОЕЗИЈА

Када песник пише
некада сузе брише,
некада сунце греје,
често другоме се смеје.
Неретко одлази у долине,
пење се у планине,
тамо брзи поток тече,
а поред потока
седи лепа сека
и вољеног чека.
Повремено јунаци лажу,
некада хуманост покажу,
знају мржњу да сеју,
пљачкају и убијају.
У песмама мећава има,
паклених врућина,
многобројних лепота,
доброта и страхота.

Човек зна да буде као цвет,
изненада постаје проклет.
Песник лепе речи одабира,
читаоца жели да фасцинира,
дела своја хвали,
то су његови идеали.

јул 2022.

СТРАШНО

Родих се као дете,
одрастох као дете,
школе сам завршио,
у кафане нисам одлазио,
у животу једноставан,
на посао уважаван.
Ништа тужно,
ништа ружно.

Ожених се магичном
лепотицом Неном.
Лепо смо се слагали,
нисмо се варали.
„Драга, ми смо диван спој.
Данас је рођендан твој,
славићемо у ресторан
кажу да је беспрекоран.“
Ништа тужно,
ништа ружно.

Млада конобарица,
враголаста цурица,
љубазно упита:
„Ша желите господо?“
Почех да муцам
и кашљуцам:

„Мојој жени је рођендан,
хоћу да нам је благодан.
У љубави пловимо,
два сока и кафе молимо“.

Збуњеног изгледа
конобарица гледа.
„Хоћете ли да наздравите?
Рекосте, рођендан славите?!“
Тргох се, и додах одлучно:
„ Апсолутно!
Од јела донесите
најбоље што имате“.
Ништа ружно,
ништа тужно.

Моја жена скочи,
исколаци очи:
„За кога сам се удала?
Ти си велика будала!
Хвала ти на свему!“
Скочи и сама кући крену.
Остадох за сто сам,
доживех велики блам.
Е, то је страшно,
тужно, ужасно и ружно.

јул 2022.

НЕЖЕЊА

„Завршио си школе сине,
винуо у висине,
плату примаш,
хоћу породицу да имаш.“

„Чекам љубав из снова,
лепотицу из филмова,
оче, биће и принова“.
Године пролазе,
ја се не ожених.

Упознах младу секу,
љубити се не зна,
миловати се не да.
Године пролазе,
ја се не ожених.

Сретох лепе удаваче,
свака у крило ускаче,
услове постављају,
мени се не допадају.
Године и даље пролазе.

Удовице у стану ме воде,
у љубави се проводе,
више од мене знају,
такве ми не требају.
Године и даље пролазе.

Распуштенице,
љубавне су лавице,
куће су успутне станице,
швалерима праве оазе.
Године и даље пролазе,

„Младаљачке стазе одлазе,
сине, остаћеш нежења,
цабе ти диплома и знање,
без породице не врди имање.
Хоћу унука да имам!“

„Оче, девојака свуда има.
Желим супругу из снова,
племенитог соја.“
Године пролазе,
ја се не ожених.

Старост непријатна стиже,
немам оца, немам мајку,
немам сина, немам снајку.
Шап у руци друг је веран,
постадох безвредан.

Хоћу да се женим сада,
не мора да је лепа, млада,
девојке ме не желе,
животне лекције деле.
Остарех, ја се не ожених.

јун 2022.

ПЛЕС РЕЧИ

Далеко од мог града,
на брду шума влада,
испод брда цвеће у ливади
лепотом посетиоца награди.
Поред брда река жубори,
природа свежином говори,
ваздухом пуним плућа,
пун сам сјајног надахнућа.

У викендици стижем,
зној са чела бришем,
испод дрвета у хладу седим,
изнад зелена поља лебдим.
Музика тихо свира,
на столу доста папира.
„Кажем, ево душевног мира!“
Желим песме да пишем,
у машти пливам и уздишем,
са фантазијом контактирам,
лечим ране, теме одабирам:
љубавне, шаливе, јуначке,
братоубилачке,
поучне, страшне,
некада и ужасне.
Одабирам веселу,
доживљај на селу.

Ветар почиње да дува,
на руку стаде мува,
мирис цвећа се шири,
около лете лептири.
Угледах две штиглице,
прекрасне певачице,
слушам цвркутање,
промених умовање.
Почех другу да пишем.

Речи често знају
проблеме да стварају,
осећања исказују,
хвале, некада јадикују,
плачу или се смеју,
хвале, критикују,
робују или царују.
Неке речи од среће сијају,
друге дан у ноћ претварају,
знају да нас развеселе,
или зује као да су пчеле
урличу као гладни вукови,
изгледају као зли духови,
хладне као лед,
слатке као мед,
кристално јасне,
тихе или гласне.

Речи могу бити тужне,
лепе, некада ружне.
Када су речи љубављу пуне,
душу лепотом испуне.

Отварам чудесну врећу
а у врећи много речи.
Речи тежине имају,
читаоци све снимају.
Треба речи извадити,
и на месту поставити,
у противном сметају,
погрешан смисао дају.

Речи нама припадају,
крупно ка циљу корачају
или у свет лутају.
Живот знају да нам красе,
од невоља да нас спасе.

Са дрвећа славуји певају,
и птице знају да уживају.
Мењам речи, дотерујем,
бојим, одбацујем,
улепшавам, селим,
радост с њима делим.
Слова и речи положај бирју,
на правом месту блистају,
погрешне премештање траже,
нова значења налазе.

Тада поново одабирам,
са другим речима преферирам.
Исправљам, бришем, пишем,
премештам, пресвлагим,
ново рухо облачим.
Сада оне од среће сијају,
разне мелодије певају,
у песмама лепо стоје,
читаоца се више не боје.
Ловим речи док су у глави
да не беже у високој трави.

Саставих песму љубавну,
рекао бих, идеалну.
Међу редова јави се кобра
и рече: “ Песма није добра!
Треба неке речи променити
или на друго место поставити!“
Видим и ја да плачу
недају се, буне, скачу,
беже, леђа окрећу,
осећања изражавају,
приметих, права имају.
Речи су праведне,
пристрасане,
магловите, јасне,
тихе или гласне,
као памук меке,
лепе као лепе секе.

август 2022.

ЗВЕЗДЕ

Тиха је ноћ. Ветар лахори,
љубавне песме говори,
цвеће опојно мирише,
у башти пријатно се дише.
На клупи седим сам,
у звездано неба гледам,
свака генезу има,
говори непознатим речима,
слова куца, историју пишу,
на размишљање инспиришу.
Слушам шта говоре,
не знам одговоре.
Звезде савете дају,
људи их не препознају.
Суперзвезда рече:
„Не крварите Земљи ране,
не сечите животне гране,
не вадите нафту и гас,
удариће човечанство фрас.
Не уништавајте природу више,
падају вам киселе кише,
атомске бомбе доћи ће вам главе,
ђаволи тада има да славе,
људске крви ће пити,
на Земљи никог неће бити.

август 2022.

БОЉИ ЖИВОТ

Неки кажу, у граду живот је леп,
други говоре да је проклет,
пун догађаја, провода, сплета,
лукавста, превара и гета.
Тамо живе људи особина змија,
и прелепих жена врлине лија.

Реших, у планину да живим,
природној лепоти дивим,
где се земља и небо додирују,
муња и громови сударају,
облаци по земљи котрљају,

Закон исти за све важи,
нема превара, нема лажи,
нема буке, нема дима,
нема свађе, нема смрада,
асфалта и високих зграда,
тамо тишина влада.

Орлови високо се вију,
људи невоља се не крију,
чист ваздух, изворска вода,
мирис шума, лепа природа,
живот пун згода и незгода.
Живела природа и слобода!

септембар 2022.

УСРЕД НОЋИ

Пробудих се усред ноћи,
зора свиће, певац кукуриче,
међу облаке Месец сија,
хоћу знати шта ради чаршија.
Обукох одело, узех штап,
погледах на цепни сат,
кренух улицом, напољу тишина,
нема прашине, права милина.
Из даљине музика ме зове:
„Господине имаш доста лове,
Дођи и испуни своје снове!“

У кафани, много флаша,
дима, полупаних чаша.
На столу игра лепа дама,
многима срце слама,
изводи трбишни плес,
изазива љубавни стрес.
Из ње смешак се крије,
поред ње сакупиле се делије.
Никоме она не припада,
интересује је само зарада.

У кафана појави се полиција,
настаде права комедија.
Таква је наша провинција.

октобар 2022.

ДОРУЧАК НА СЕЛУ (село Алакинце код Сурдулице)

Јутарње сунце греје,
рађају се нове идеје,
врапци на гране цвркућу
деца нешто шапућу.
У соби је сто дрвени,
преко њега чаршав црвени,
испод стола бела маца
и њених пет клинаца.
Седе три сестрице,
веселе брбљивице:
Сека, Вера и Госпава
која лепотом очарава
и мали брат Спира,
зна на уснама да свира.
Испред деце парче хлеба
и резерва ако треба,
велике кашике дрвене,
вода и чаше стаклене.
Донета је здела зелена,
јогуртом испуњена.
Дошао је коначно доручак,
тај чекани тренутак!
Јогурт деца много воле,
брзо једу, за њега се боре.
Рад кашика не престаје,
из зделе брзо нестаје.
Мали брат Спира говори:

„Од глади стомак ме боли,
једете брзо као аждаје,
ништа мени не остаје“.
Сестрице мало причају,
у једењу и даље напредују.
Госпава овом се и надала:
„Спиро, није ово шала,
ти си бре будала мала.“
Сека брату збори:
„Брже једи, мање говори.“
Лепа Вера се смеје,
семе раздора сеје.
Спира поново моли,
„Гладан сам, стомак ме боли,
сестре, да ли чујете,
кашике ваше као да лете,
оставите мени мало,
до јогурта ми је стало.
Стомак је празан, пева,
као да је у њему шева.“
Госпава одговара:
„Ћути будало мала,
и за ово мало кажи хвала“.
Спира љут као ала,
попе се на столицу,
привуче зделицу,
из уста течност испусти.
„На! Сестрице гладнице,
сада седите и једите!“

„Ниси бре нормалан!
Баш си одвратан!
Спиро, много си луд!
Какав је ово блуд?
Стално си гладан,
сада и безобразан.“
Са столице скочише,
доручак напустише,
брата, оставише.
Спира за сестре не хаје,
јогурт полако нестаје.

август 2022.

НИЈЕ ДОБРО

Није добро када је најбоље,
јер не може бити боље,
да је боље било би још боље,
најбитније да није најгоре.

„Питао бих те како ти је,
које су твоје амбиције,
видим, бране те гориле,
значи, добро није.

На твом лицу осмех нема,
сручила се нека анатема,
одговор прозрех,
учинио си велики грех.

Био си цењен, прецењен,
сада понижен, потцење,
у врту најлепши си цвет,
сада презире те цео свет.

Тајне у животу се крију,
нада и страх се бију,
велика је несрећа
када је судбина магарећа?“

октобар 2022.

ИПАК БОГА ИМА

У Бога су људи веровали,
Стари завет цитирали,
у сваком човеку Бог се налазио,
човек је Бога неизмерно љубио.
Са Богом се будили,
Бога у помоћ дозивали,
Богу захваљивали,
у Божје дворе одлазили,
од Бога нису ништа крили.

У држави нова власт нареди:
„Бога нема! Нова наредба следи!“
Многи људи повероваше,
у атеисте одлепршаше,
вернике строго кажњаваше.
Зашто? И сами нису знали.

Били смо велики верници,
постадосмо врхунски неверници.
Било је лепо, некада је било,
све се променило.

Изненада, друга влада дође
и рече: „Грешиле су наше вође!
Бога има, људи молите се!
Било је некада, не поновило се.“

септембар 2022.

НОВАЦ

Новац је као лепа ружа,
леп ужитак пружа,
не најављен дојури,
не ухватиш ли, одјури.
Када имаш, опијен од среће,
немаш ли, несрећа долеће.
Задовољатво у животу даје,
због новца неко се продаје.
Ко са златом пријатеље купује,
са лошим људима другује.
Жена зна мушкарца да шармира.
продаје се и за комад папира.
Капитал не зна да говори,
и најбољег говорника обори,
догађаје разне предлаже,
да је вредан жели да се докаже.
Некада је опојно средство,
велико људско проклетство.
Новац врата широм отвара,
погрешно уложен затвара,
од њега зна да боли глава,
ноћу не може да се спава.
Корен је зла, али и чуда ствара,
када га немаш постајеш Сахара.

јул 2022.

И ОН ДУШУ ИМА

Град је покривен снегом
и окован ледом.
У центру града
Новог Сада
кафана Рада.
Врата се отварају,
ружну слику пружају.
Дим плави излази,
пијан Пера кући полази.
Целе ноћи вино је пио,
дан за ноћ заменио.
Хола несигурно,
лице је мамурно,
многима неразумно.
У кафани хаос је правио,
флаше и чаше разбио,
капу изгубио,
јакну раскопчао,
косу расчупао.
Иде. Где? Не зна.
Кроз снежне наносе
ноге једва га носе
У стомаку мука,
у ушима бука,
велика је брука.
Кренуо је. Стаде.
Више мрмори

него што говори.
Шта говори? Не зна.
Стаде и паде.
Једва устаде.
Полази. Где? Не зна.
Псује. Кога? Не зна.
Памет га издала,
постао је будала.
Тугује за женом
лепом, вољеном.
Кренуо је, пао,
више није устао.
Срео га Мија,
први комшија.
“Устај пријатељу!”
Перу је подигао задихан:
„Комшија ти си пијан.“
„Ја....Нисам пио...
само вино окусио.“
Хоће да говори,
са речима се бори,
језик одебљао,
чудно је гледао.
Са напором је упитао:
„Где је моја лепотица,
моја жена Милица?
Води ме код ње,
не може она без мене“.
„Жену немаш. Умрла је.“
„Није. Била је овде малопре.“

„Ајде, не знаш шта говориш,
можеш да се разболиш,
овде је хладно, ледено,
твојој кући идемо.“
Води га Мија кући,
иде Пера плачући.
На прагу срете их пас,
обрадовао се на глас.
Пера ногом га удари,
поче пас да кржави,
од газде бежи,
у двор крвав лежи.
У соби је хладно,
прљаво, бедно, јадно.
Седе Пера у кревет.
„Где је мој мили цвет?“
„Лежи и мало се одмори!“
Пера настави да говори
тихо и још тише,
са лица сузе не брише.
У соби чу се хркање,
Пера у кревет остаде,
овде је крај наше баладе.

август 2022.

ПИТАМ СЕ

Да ли је рад створио човека?
Можда? Некада!
Да ли је човек створио рад?
Можда? Некада!
Радило се у давна времена,
ради се и данас.
Учило се некада,
учи се и данас.
Дође савремено доба,
компјутер је цењена роба.
Не мораш много учити,
не мораш све знати,
компјутер ће ти помагати.
Не трчи, не играј фудбал,
компјутер ће за вас играти.
Књиге не мораш читати,
компјутер читаће за вас.
Не купуј у продавнице,
компјутер ће купити за вас.
У компјутер видимо спас!
Када у знању нешто не нађеш,
на компјутеру све пронађеш,
тада од среће у трансу падаш
мислиш да знањем владаш.
Дође савремено време,
нема много дилеме,
компјутер треба да се прода.

јануар 2023.

НЕВРЕМЕ

У планини потоци жуборе,
са дрвећа гране говоре:
„На небу црни облаци пливају,
чувајте се, невреме дозивају.“

Као дивља звер, ветар се појави,
са ужасним хуком невреме најави,
гране се под ударом ветра савијају,
подмукле ударце добијају.

Дрвећа се боре, не предају,
слабија са животом растају.
Животиње се сакриле,
рибе дубоко зарониле.

Сева, грми, громови падају,
од грмљавине срца стају.
Киша из облака лије,
зле намере не крије.

Невреме је изненада дојурило,
ношено на крилима одјурило,
као да је са друге плане,
иде даље да прави штете.

јануар 2023.

ШЕТАМ ШУМОМ

Ходам брдом, на леђима ранац носим,
држим штап, од умора се заносим.
Ципеле у лишћу лако пропадају,
трагови свежи иза мене остају.
Високи храстови сунце заклањају,
сува гране под ногама пуцкетају.
Из дрвећа залепрша по нека птица,
из даљине јави се њена другарица.
Шума је бајковита средина
пуна заблуда, а мало истина.
Поред пута стоји масивна стена,
са стене одлепрша птица шарена.
Чујем шум, гледам. Нешто се покреће,
иде споро, путем невешто се креће.
Гледам. Корњача кућу на леђима носи,
оклоп безбедност доноси.
Истурила дугачак врат и малену главу,
крупним очима тражи сочну траву.
Када ме виде, знак узбуне даде,
у кућицу брзо увуче главу и стаде.
Идем даље. Поред пута трули пањ
за мраве и разне бубе лепи стан.
Приђем ближе. Из пања изађе миш,
и поред ноге, у грму, изврши јуриш.
Испод брда, Власина као у бајкам,
таласи се разбијају о стенама,
сунчеви зраци се у сјају преламају,

прекрасну слику у предвечерју дају.
Крећем даље, штапом се помажем,
последње атоме снаге улажем.
Из даљине чујем лавеж паса,
пуче пушка, ваздух се заталаса,
проломи се јаук рањеног зеца,
јадника задеси животна несрећа.
Дођох на врх брда уморан,
срећан, задовољан, поносан.
Угледах ливаду и кошнице пчела,
пресрете ме једна лепа куца бела.
У углу дворишта кућа мала,
као да је у шуми залутала.
Појави се дедица дугачке беле косе
у кратким панталонама, ноге босе.
„Добар дан добри човече“, - кажем ја.
„Бог ти добро дао! Где си залутао?“
„Хтео сам боље природу да упознам.
Лепо је овде, али како живиш сам?“
„Нисам сам. Имам коња, транзистор,
козу, мачку, пчеле, пса и хладан извор.
Хвала Богу, кретати се још могу,
не употребљавам никакву дрогу.“
„На плацу сунча се змија велика.
Зашто је не убијеш? Хвата ме паника.“
„Пријатељица Мица јесте мезимица,
волим је као да је моја сестрица.
Не плашим се змије, чувар је куће,
незваном госту делује упозоравајуће.

јул 2022.

ЈУТРО

Када јутро заруди,
свет се из сна буди,
сваког дана жели,
сваком среће да дели.

Сунце иза брда излази,
у златним кочијама долази,
осваја изазовне планине,
градове, шуме и долине.

„Доста сте се одмарали,
ноћу снагу обнављали,
нови дан се спрема,
разних има тема“.

Мирис росе се шири,
ветар тихи пири,
јуришајте у баште,
тамо је као из маште.

Младићи састанке кују,
девојке се дотерују,
хтеле би да се моле,
и моле, и воле.

мај 2022.

ТРАЖИМ ПОСАО

Пролеће је. Месечина сија
пријатан ваздух опија.
У дворишту, причају отац и син:
„Оче, у тешким условима смо живели,
са много мука мрежу среће плели
натопљену знојем, крвљу и сузама,
уткали смо љубав и уважавања.
Трновит пут газио, факултет завршио,
радно место годинама тражио.
Седим кући, напољу кошава брише,
хоћу жену, љубав у кући да мирише,
лежај са њом да делим, дете носим,
са породицом да се поносим,
унуци деку за бркове да вуку,
баки у скуте гугућу, скакућу.
Родитељи, много сте радили,
као лавови у живот борили
да би ме школовали.
Хвала. Инжињер не бих био
да нисам факултет завршио.
Сада са друговима излазим,
новац за кафу од вас тражим.
Диплому имам, посао немам,
за иностранство се спремам,
не желим да живим у дугове,
бољи живот тамо ме зове.
Оче, овде посла нема,

за иностранство се спремам.
Тражим посао. Овде кажу: Посла нема,
други веле: посла има, плате нема!.“
„Немој сине. Остај овде, земља те треба
у туђини незнаш шта те све вреба.
Страна је земља, имаћеш проблема,
за домовину биће туга преголема.“

„У школовању труд сам уложио,
са знањем којим располажем
желим да се на посао докажем.
Не могу да живимо овако,
другови мисле да је мени лако.
Одлазим! Не могу да бирам,
породицу хоћу да имам“.

„Не одлази сине. Чекај још годину, две,
молим те наћи ћемо посао за тебе.
Мрежом сатканом од вредних руку,
хоће у провалије да нас одвуку“.

„Оче, видиш да посла нема,
као да је на кућу пала анатема.
Нећу без посла да сагорим,
хоћу лепши живот да створим“.

„Сине, када одеш, тебе више нема,
црна судбина мени и мајци се спрема,
кад болесни легнемо, нема ко воду да,
нема ко да нас погледа.“   август 2022.

У СУСРЕТ БОЉЕМ ЖИВОТУ

Проблеме у животу свако има,
где проблема има, има и дима.
Неприлике имам ја, имају сви,
заједнички су или приватни.
Проблеми из склоништа изилазе,
веселе се, жртве проналазе,
на царске престоле се пењу,
спремни дружењу.
Хтели бисмо од њих да бежимо!
Где? У иностранство да идемо
или у домовини да се кријемо!?
Размисли! Можда ћеш погрешити,
можда ћеш у црне дубине слетети.
У туђини муња севају,
громовима циљеве гађају,
здравље и слогу угрожавају.
Иза невидљивих бедема и маглина,
језера, река, долина и планина,
у градовима од кућа густа шума,
изненађењима је пуна.
Из домовине те нико не јури,
немој бити лаковеран авантури.
Тамо чекају гладни вукови и лисице,
изнад њих лете птице грабљивице.
Староседеоци кажу:
„Дошљак си, не смеш да заборавиш,
ниси наш, сналази се како знаш.“

У свету расцветаног цвећа има,
има много којекаквог дима,
није лепа као домовина,
Србија је наша мила дедовина.

Људи су као лепа дрвећа,
девојака као у баштама цвећа.
Дрвеће и цвеће корене имају,
цветови плодове стварају.

април 2023.

БЕЛЕШКЕ О АУТОРУ

Име и презиме.....Цветковић Костадин Ерсеновче
Година рођења.....08. 04. 1939.
Место рођења.....Лесковац
Хоропскопски знак.....ован
Школовање.....Лесковац, Власотинце, Ниш
Звање.....инжињер грађевинаства
Занимање..... пројектант
Породично стање.....син и ћерка
четири унука, два праунука
Члан удружења..... Удрижења писаца Србије
КК Глубочица
Најдражи домаћи писац.....Бранислав Нушић
Омиљени страни писац и његово дело....1984,..... Џорџ Орвел
Филм .....Дрво живота
Домаћа ТВ серија.....Рањени орао
Хоби.....вожња бициклом

Живео и живи у истој улици и згради од рођења, није мењао место боравка, а опет променио је следеће државе:

- Краљевина Срба, Хрвата и Словенаца, створена 1918.
- Демократска Федеративна Република Југославије, 1943.
- Социјалистичка Федеративна Република Југославије, 1991.
- Савезна Република Југославије 1992. године
- Државна заједница Србије и Црне Горе 2003.
- Србија 2006. године.

Наслови издатих књига /дечја поезија/

- Бисери звезда.....1997. Лесковац
Нераскидиве везе..... 2000. Лесковац
Свет младости..... 2002. Лесковац
Цвеће Цвећу..... 2003. Лесковац
Животне вртешке..... 2008. Лесковац

Монографија

- Лесковац и родослов Димче
Ереновског*..... 2011. Лесковац
*Пет деценија Књижевног клуба
Глубочица*.....2019. Лесковац

Објавио у заједничким збиркама:

- Глубочица између обала*.... 2000, 2001, 2002,
2023, 2004. 2005.

Лектор романа:

- Ратне стазе*..... 2005, Лесковац

Дела спремна за штампање:

- У вртлогу* - романисирана биографијаписана
-на лесковачком дијалекту-

Приповетке

Мисли мислилаца мислиоцима

САДРЖАЈ

ПЕСМЕ ТУГЕ.....	7
До виђења сине.....	9
На одору.....	10
Тражим, не налазим.....	11
Биљани.....	12
Пркосно чекам.....	13
Чекам, а ње нема.....	15
Седамдесет пети рођендан.....	16
Бесана ноћ.....	18
Тебе оћекујем.....	19
Растанак.....	20
Седим сам	21
Покојник.....	22
Грешка.....	23
Судњи час.....	24
На пропланку.....	25
Старост.....	26
ЉУБАВ И НАДА.....	27
Ја хоћу, она неће.....	29
На свадвеном путу.....	30
Склономо се од прашине.....	31

Прва љубав.....	32
На ливади.....	34
Зимска идила.....	36
Горска вила.....,	37
Лепотица.....	38
Ја сиромах, ти богата.....	39
Снивам.....	40
Лепа као мајски цвет.....	41
Љубавни дар.....	43
Љубавни проблеми.....	44
ПОЕМЕ.....	45
Град под Хисаром.....	47
Ветерница река.....	57
Село малено.....	65
Помен професору Станку Ћорђевићу.....	66
Херој Мита.....	68
Љубитељ лепих речи.....	71
ИЗ СВАКОДНЕВНОГ ЖИВОТА.....	73
Моја отаџбина.....	75
Мир у држави.....	76
Чувари домовине.....	78
Одлазак у пензију.....	80
Свет младости.....	82
Песник и поезија.....	83

Страшно.....	84
Нежења.....	86
Плес речи.....	88
Звезде.....	92
Бољи живот.....	93
Усред ноћи.....	94
Доручак на селу.....	95
Није добро.....	98
Ипак Бога има.....	99
Новац.....	100
И он душу има.....	101
Питам се.....	104
Невреме.....	105
Шетам шумом.....	106
Јутро.....	108
Тражим посао.....	109
У сусрет бољем животу.....	111
Белешке о аутору.....	113

Издавач:
Print-UP doo - Лесковац

*

За издавача:
Костадин Цветковић – Ерсеновче

*

Зрно поезије, туге, љубави и наде

*

Уредник и лектор:
Нина Ђорђевић, професор

*

Дизајн:
Костадин Цветковић - Ерсеновче

*

Компјутерска обрада:
Наташа Цонић

*

Штампа:
Print UP doo - Лесковац

*

Тираж: 150

CIP - Каталогизација у публикацији
Народна библиотека Србије, Београд

821.163.41-1

ЦВЕТКОВИЋ, Костадин, 1939-

Зрно поезије, туге, љубави, наде / Костадин Цветковић - Ерсеновче.
- Лесковац : Print UP, 2023 (Лесковац : Print UP). - 118 стр. : ауторова
слика : 21 cm

Тираж 150. - Белешке о аутору: стр. 113-114.

ISBN 978-86-87997-08-0

COBISS.SR-ID 120484361

НАРОДНА БИБЛИОТЕКА
"РАДОЈЕ ДОМАНОВИЋ"

ПО 821.163.41-1

ЦВЕТКОВИЋ К.

Зрно поезије туге

ДЕОГРАФИЈА

000328555

COBISS ©

ISBN-978-86-87997-08-0